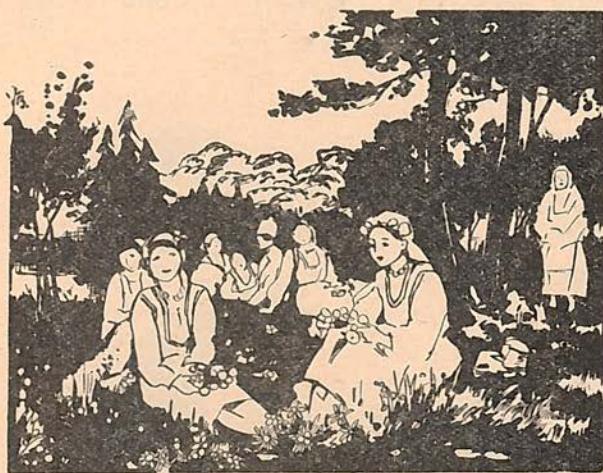

отлетѣлъ въ двореца си и го запалилъ. Пламналъ дво-
рецътъ — изгорѣлъ. Изгорѣлъ въ него и змей Огнянъ.

* * *

Гергъовденъ е най-голѣма пролѣтна радостъ въ село.
Моми и момци, премѣнени, накичени, рано-рано излизатъ
въ гората за цвѣтя и росенъ здравецъ, да увиятъ китки
и вѣнци, да уки-
чать глави, да
укичать и ведра-
та съ прѣсното
млѣко, даукичать
и агнета, и овци.

росни китки. Заминали край змеевите извори. Гледатъ чудо невидено — злато тече отъ изворите. Всички моми редъ по редъ потапяли китките си въ златото. Ни една се китка не позлатила. Най-подиръ дошла Деница. И щомъ китката си потопила, за чудо и приказъ, китката ѝ се по-
златила, а изворите пресъхнали.

Върнали се момите весели въ селото. Върнала се и Деница, ала постърнала, болна. И щомъ влѣзла въ къщи, легнала. И боледувала отъ връхъ Гергъовденъ, дори до Петровденъ.

Майка ѝ день и нощь плакала, по врачии и баячки скитала, па на Петровденъ грабнала позлатената китка, отишла на змеевите извори и тамъ китката хвърлила. Китката огънъ пламналъ, отъ изворите потекла бистра водица и оздравѣла Деница . . .

И днесъ изворите струятъ бистра студена водица. И когато уморенъ пѫтникъ поседне подъ явора край изворите и жаждата си утоли, яворовите листа му тихо при-
шепватъ легендата за Златните извори.

Александъръ Спасовъ